

ENTRE MALETES I CANVIS INESPERATS: CRÒNICA D'UN VOLUNTARIAT DE 9 MESOS A FRANÇA.

Soc la Cristina Bonillo Diaz i em vaig graduar en Pedagogia a la Universitat de Girona l'any passat. Després de finalitzar els estudis, em trobava en un moment de canvi i, sincerament, no em veia preparada per exercir com a pedagoga. Volia ajornar el fet d'enfrontar-me al món laboral. Va ser aleshores quan vaig contactar amb el Servei de Voluntariat Internacional de la UdG i em van assessorar sobre les diferents opcions que existien per fer un voluntariat a l'estranger.

Una cosa que no sabia i que crec que val molt la pena remarcar és que, un cop acabes els estudis, si et fas *Alumni* UdG, pots continuar gaudint dels mateixos avantatges que com a estudiant. Per exemple, jo vaig fer un projecte del Cos Europeu de Solidaritat (CES) i una de les condicions per fer-lo és tenir una entitat d'enviament. Doncs bé, si estudies o has estudiat a la UdG i et fas *Alumni*, ells poden ser la teva entitat d'enviament de manera gratuïta. Això em va permetre fer el pas cap a una experiència única.

París, novembre 2024.

PER QUÈ FRANÇA?

Vaig triar França perquè, tot i ser un país veí, era un gran desconegut per mi. Vaig veure aquest projecte com una gran oportunitat per començar a aprendre francès. Així que vaig decidir fer-ho *a lo grande*: vaig marxar l'octubre de 2024 i he estat fora 9 mesos.

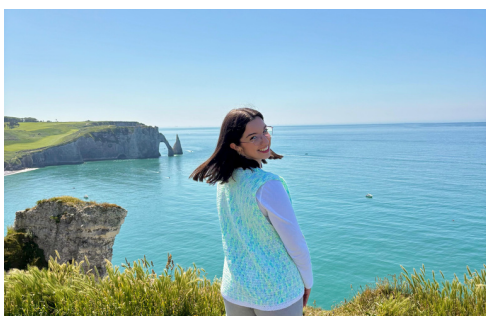
La meva experiència ha estat una mica particular. En un inici, havia d'estar en un institut a Saint-Quentin (Nord de França), ajudant en classes d'anglès i castellà.

Però les condicions allà no eren les més adients i, al febrer, vaig haver de prendre la difícil decisió de marxar. No va ser fàcil, perquè volia que tot sortís bé des del començament. A més, m'agradava molt el fet d'estar en un institut, les dinàmiques de les classes, el contacte amb els/les alumnes.

Tot i això, vaig fer les maletes i vaig tornar a començar, aquesta vegada a Amiens, a la seu central de l'organització que m'acollia.

PER CONTEXTUALITZAR

En els projectes CES hi ha tres tipus d'organitzacions implicades: l'entitat d'enviament (del teu país d'origen), l'entitat d'acollida (qui t'acompanya en el teu destí) i, a vegades, una organització *host* que és la que gestiona el lloc concret on faràs el voluntariat (dic a vegades, perquè sovint coincideix la d'acollida amb la *host*).

Étretat, Normandia, maig 2025.

Saint-Quentin, desembre 2024.

ENTRE MALETES I CANVIS INESPERATS: CRÒNICA D'UN VOLUNTARIAT DE 9 MESOS A FRANÇA.

La casa i jardins de Claude Monet a Giverny, abril 2025.

HAVER DE TORNAR A COMENÇAR

Tornar a començar no sempre és fàcil. Vaig deixar enrere els vincles que ja havia començat a construir, i em vaig trobar en una nova ciutat, amb nova gent, nova rutina i, evidentment, una llengua que encara estava aprenent. Però a vegades, quan no tens res a perdre, et llences. I ho vaig fer. I val a dir que aquesta segona etapa ha estat molt enriquidora.

A Amiens vaig fer el voluntariat a l'oficina de mobilitat internacional de Concordia (l'associació). La meua tasca principal era ajudar a gestionar projectes de voluntariat internacional, tant de persones franceses que se n'anaven a fer un voluntariat fora, com de joves europeus que venien a fer-lo a França (com jo). Jo els explicava la meua pròpia experiència i preparava activitats i dinàmiques per acompanyar-los en aquest procés. També feiem tallers per a les persones que estaven fent un *Service Civique*, que és un tipus de voluntariat molt popular a França que es pot fer entre els 16-25 anys i et permet conèixer oficis o entitats des del punt de vista de voluntari, però amb suport econòmic.

Més enllà de la feina com a voluntària, aquesta experiència m'ha aportat molt en l'àmbit personal. He hagut d'adaptar-me a dos llocs completament diferents, viure sola a l'estranger, comunicar-me amb un idioma que no coneixia i integrar-me en un entorn multicultural. A vegades les coses no surten com esperes, però també d'això se n'apren. I molt.

Durant aquest temps també he tingut l'oportunitat de viatjar per França: la zona del nord, Normandia, fins i tot Estrasburg... i, naturalment, París. És una ciutat que he visitat pràcticament cada mes. Abans la coneixia sobretot per les pel·lícules, cançons o les revistes; ara, París té un tros de mi.

Fer un Cos Europeu de Solidaritat és una manera genial de créixer, de veure el món des d'altres ulls i de descobrir qui ets quan surts del teu context habitual. França ja no és només un país veí: és un lloc que sempre portaré al cor.

À bientôt, la France, merci pour cette experience. <3

CRISTINA BONILLO DIAZ

Instagram: @cristinabonillod

PREGUNTES RÀPIDES:

Quin ha estat un xoc cultural?

Podria dir uns quants, però em va cridar molt l'atenció el fet que quan acaben de dinar o sopar i abans de les postres, sempre mengen formatge.

Quin ha estat un objecte imprescindible a la teua maleta?

La meua màquina de fer-me les ungles semipermanents. Allà on vagi, ha de venir amb mi.

Quina canço defineix la teua experiència?

La de *Deslocado*, que va ser la canço de Portugal a Eurovisió aquest any. Perquè com diu a la tornada, tot i que em sento agraïda, mai vaig acabar a sentir-me del tot part de la ciutat.

Quin tòpic francès has desmentit (o confirmat)?

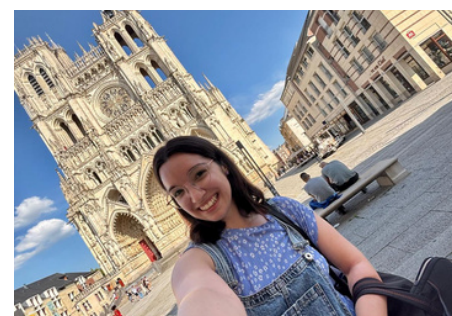
Que siguin maleducats o que només parlin francès. Sempre han estat molt amables i educats amb mi, tot i que no dominava l'idioma, veien que m'esforçava i m'ajudaven,

Quin menjar francès portaries a Catalunya?

El Bicolore Praliné. Que és com el pain au chocolat, però amb praliné. Una autèntica "bomba". Tot i que portaria a Catalunya tota la seva brioixeria, és espectacular.

Com definiries l'experiència en tres paraules?

Realista, introspectiva i didàctica.

Amiens, juny 2025